

Hymnus ze svatého týdne

Korouhve královské jdou vpřed
kříž září ohněm tajemství:
ten, který stvořil tělo, svět,
svým tělem, přibit, na něm tkví.

Hle, jak až k srdci proniká
zbraň bezcitná a strašlivá!
Z boku se řine s vodou krev
a od hříchu nás omývá.

Nádherný strome zářící,
ježž rosí božské krve proud,
za hodna vyvolený jsi
ke svatým údům tvrdě lnout.

Šťastný, že na tvých ramenou
smí cena světa viseti,
že cítíš touhu vznešenou,
jež bere kořist podsvětí.

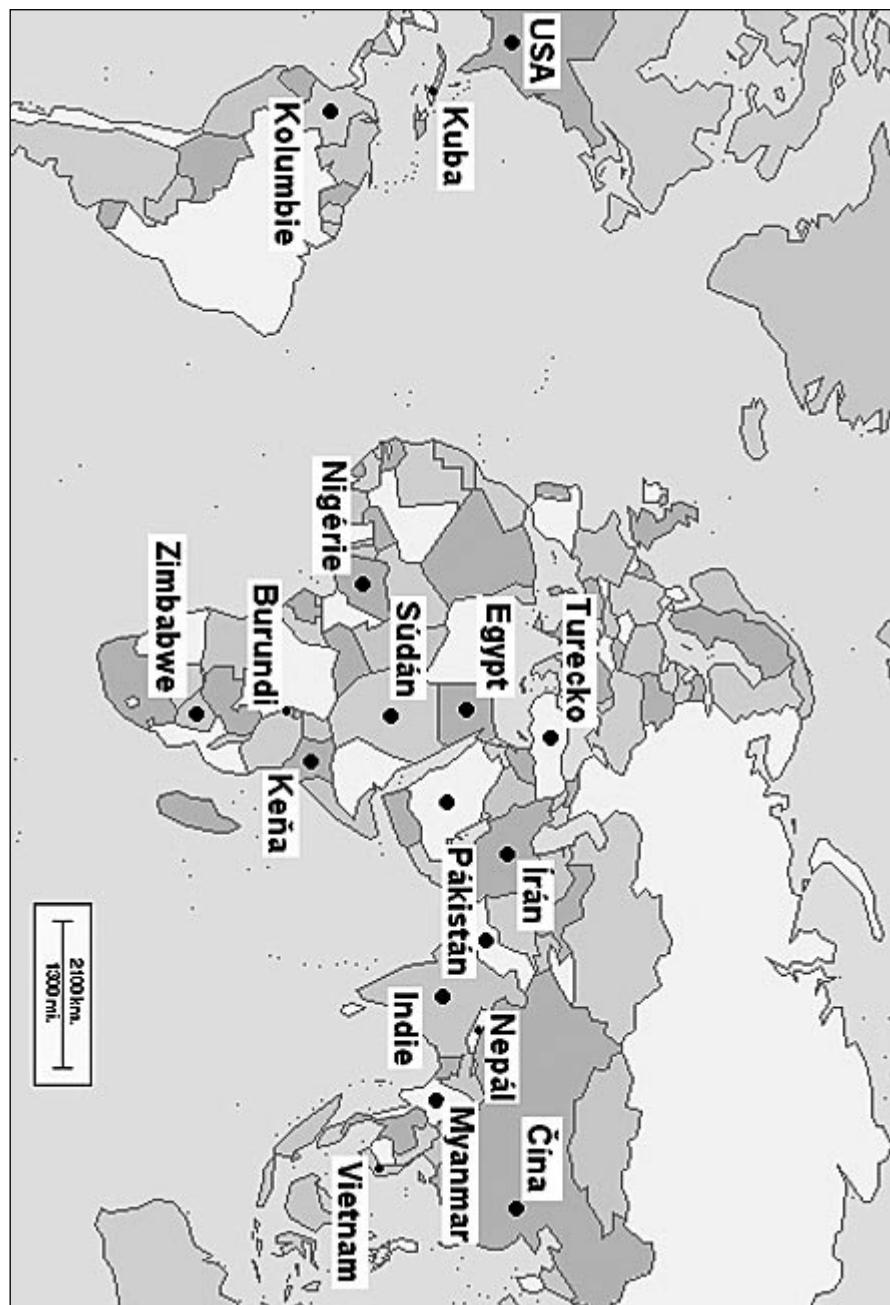
Pro slávu spasitelných muk
buď slaven, svatý oltáři,
kde Život vytrpěl svůj skon
a smrt nám v život přetváří!

Kříži, jediná naděje,
v čas umučení se v nás vryj,
ve věrných milost rozhojňuj,
z hříšníků jejich viny smyj!

Trojice, studno spasení,
kéž každý duch tě velebí!
Tajemstvím kříže uzdrav nás
a přived k slávě na nebi!

Trpí-li jedna část, trpí s ní části všechny! (1 Kor 12:26)

Státy, ze kterých přinášíme zprávy v tomto čísle

Z dopisu mezinárodního prezidenta CSI

Milí přátelé CSI,

Opět se učíme, jaký je význam japonského slova tsunami. Všichni jsme zděšeni ničivou silou přílivových vln a truchlíme společně se statisícemi těch, kteří ztratili své příbuzné. Jsme také ohromeni mimořádnou ochotou celého světa poskytnout pomoc.

Zároveň se pochopitelně vynořuje mnoho otázek. Čím si postižení toto neštěstí zasloužili? Jsem toho názoru, že tato otázka je položena špatně. Pro nás, myslím si, musí otázka znít takto. Co nám tímto neštěstím chce Bůh

Hansjürg
Stückelberger

řící? Nechce nás Bůh vyvést z našeho kruhu práce a zábavy a připomenout nám, že On je Pán všech záležitostí. Připomíná nám a především západnímu světu biblický výrok: „Počátek moudrosti je bát se Hospodina.“ (Žalm 111, 10) Jaký smysl má náš život a práce, náš shon a honba za úspěchem a vítězstvím, když žijeme a umíráme bez Boha?

CSI má zvláštní poslání - pomáhat v Súdánu obětem brutální svaté války proti křesťanům. Tam nyní hrozí katastrofální hladomor. Velké vlny mezinárodní pomoci tyto lidi nedosáhnou. Mírová smlouva na jejich nouzi mnoho nezměnila. Stovkám tisíců lidí hrozí smrt hladem. Proto Vás velmi prosím o naléhavou a rychlou pomoc.

Modlím se za Vás a srdečně děkuji. Ve věrné sounáležitosti,

Reverend Hansjürg Stückelberger

Súdán

Musíme umřít hladem?

Vražedná islamizace v Súdánu si vyžádala mnohokrát více lidských životů, než katastrofa způsobená obrovskými přílivovými vlnami v Asii. Mírová smlouva, která byla slavnostně podepsána 9. ledna 2005 v keňském hlavním městě Nairobi mezi súdánskou vládou a představiteli jižního Súdánu, mohla této africké zemi sice nabídnout po padesáti letech válčení vytouženou chvíli oddechu, v jižním Súdánu však nyní hrozí hladomor.

Děti na fotografii žijí v zemi, ve které si vražedná islamizace vyžádala životy již dvou milionů lidí. Jejich domov byl zničen na základě náboženské nesnášenlivosti, kvůli které byli křesťané a animisté jako "bezvěrci" pronásledováni a bylo jim upřeno právo na život. Na tom mnoho nezmění ani mírová smlouva, která byla uzavřena 9. ledna 2005 v Nairobi.

V současnosti proudí statisíce lidí do oblastí, které však další uprchlíky nemohou uživit.

Jihosúdánské děti v oblasti ohrožené hladomorem. (foto CSI)

Jelikož si OSN a mezinárodní humanitární organizace určily jiné priority, hrozí jižnímu Súdánu hladomor.

Otřesné výjevy se po Vánocích a počátkem nového roku ukazovaly na televizních obrazovkách. Až do našich pokojů přinášely zprávy o ničivé přírodní katastrofě, o tragédii mrtvých a zármutku těch, co neštěstí přežili. Přibližně zahynulo asi čtvrt milionu lidí, když hustě osídlená přímořská území a turistická centra, která se rozprostírají na dlouhých pobřežních pásech, náhle a bez varování zaplavily mohutné vlny. Již o týden později byla zahájena jedna z největších záchraných operací v historii. Vlády a humanitární organizace přislíbily pomoc v hodnotě přesahující dvě miliardy dolarů. Tato částka je zcela bezprecedentní.

300 000 mrtvých v Dárfúru

Mimořádná vysílání a dramatické zprávy z jihovýchodní Asie zatlačily do pozadí pokračující genocidu v Súdánu. Ve válečném regionu v Dárfúru byla pomoc obětem tamější katastrofy, úmyslně způsobené islámskou súdánskou vládou, silně redukována. Kvůli pokračujícím bojům, během nichž zahynuli také někteří pracovníci humanitárních organizací, muselo být podle informací OSN přerušeno zásobování pro 260 000 uprchlíků. Renomované noviny Washington Post uveřejnily 27. prosince 2004 zprávu své africké korespondentky Emily Waxové, která odhadla počet mrtvých dárfúrské tragédie na 300 000 lidí, což je ještě více než počet obětí asijské katastrofy způsobené vlnami tsunami. Doposud se vycházelo z odhadu, že od ledna 2003 zavraždily chartúmskou vládou podporované milice 70 000 lidí.

V Súdánu ještě mír není

V Keni byla 31. prosince 2004 ukončena dva roky trvající mírová jednání mezi představiteli chartúmského režimu pod vedením súdánského diktátora generála Umara Bašíra a reprezentanty jižního Súdánu v čele

s Johnem Garangem. Dne 9. ledna 2005 byla potom v Nairobi podepsána mírová dohoda. Při pompézním slavnostním aktu byl přítomen také tehdejší americký ministr zahraničí Colin Powell. Válčící strany se po dvouletých mírových jednáních dostaly konečně k závěru.

Obsáhlá „mírová dohoda“ se ovšem nezmiňuje o tom, že v severním Súdánu i nadále zůstávají v zajetí desetitisíce otroků. O hrozícím hladomoru v Bahr El Ghazalu nepadla také žádná zmínka. Podle některých odhadů se v severní části Súdánu nachází až 200 000 zotročených lidí. Na stadión, kde se slavnostní akt konal, si s sebou někteří muslimové přinesli zvukovou aparaturu a rušili slavnost hlasitým provoláváním „Alláh Akbar“ (Bůh je veliký).

K normalitě má velký a téměř úplně vykrváčený Súdán ještě daleko. Jižní Súdán navíc čeká řešení celé řady závažných problémů. Bude potřeba odstranit nedostatek vzdělávacích a zdravotnických institucí, vybudovat infrastrukturu a vylepšit zásobování pitnou vodou.

Záměr Chartúmu arabizovat jižní Súdán přetrvává i po podepsání mírové smlouvy. Islámský džihád si vyžádal dva miliony životů, přesto však může právě uzavřená smlouva znamenat chvíli oddechu po dlouholeté svaté válce.

Mír je však kvůli vývoji v jiných částech Súdánu velice křehký. V západosúdánské provincii Dárfúru stále pokračuje státem zaštitěná genocida. Dne 26. ledna 2005 zde shodily vládní vzdušné síly bombu na vesnici u města Al Fáshir. Při útoku zahynulo sto žen a dětí. V některých jihosúdánských částech země také hrozí hladomor.

Před katastrofou hladomoru

Neodvratitelnou se jeví hrozící katastrofa hladomoru v jihosúdánské provincii Bahr El Ghazal. Loňská očekávaná úroda se ve většině oblastí nevydařila. Déšť začal až po období zrání v říjnu a listopadu. Obilí uschlo. Lidé následkem neúrody nemají žádné zá soby, a osivo určené pro květnovou setbu

tak musí nyní posloužit k obživě. Situace se stává kritickou i kvůli mohutné vlně navrátilců a dalším sto tisícům uprchlíků, kteří bez majetku a zásob proudí do země z Dárfúru. Toto stěhování obyvatelstva představuje pro místní populaci neřešitelný problém.

Supi v Aweilském kraji čekají na první oběti hladomoru. (CSI)

Situace způsobená hladomorem v severní části jihosúdánské provincie Bahr El Ghazal se podle humanitárních pracovníků CSI dostává do kritické fáze. Doktor Luka Deng, spolupracovník CSI, odhaduje, že si hladomor může do konce dubna vyžádat četná úmrtí, pokud OSN a další humanitární organizace nepodniknou okamžitá protipatření. Luka Deng tvrdí, že podvýživa roste znepokojujícím tempem, zejména mezi dětmi, stejně jako počet těch, jejichž přežití závisí na sbírání listů a divoce rostoucích plodin.

Pracovníci CSI při návštěvách Súdánu vyzorovali, že krizi prohloubil masivní příliv lidí ze severního Súdánu do hladových zón. Nejpočetnější skupinu přichozího obyvatelstva tvoří vysídlení nemuslimští černoši, kteří se do jižního Súdánu vracejí v důsledku skončení války mezi súdánskou vládou a Súdánskou lidovou osvobozenou armádou (SPLA). Dále se jedná o černošské muslimské obyvatelstvo, které utíká ze sousedního Dárfúru v důsledku tamější vládou podněcované genocidy, a nedávno osvobození černošští křesťané a bývalí otroci.

Nynější období sucha, které skončí v kvě-

tu, umožňuje doručení potravinové pomoci. Po začátku období dešťů se doprava jídla a další pomoci hladovějícím lidem v odlehlých částech země velmi ztíží. Dostatečné zásoby osiva a zemědělských nástrojů je tedy třeba doručit ještě před začátkem května, aby byla zajištěna dostatečná příprava na následující srpnovou sklizeň.

Světový potravinový program OSN (World Food Program - WFP) připustil, že vážný nedostatek potravin uvrhl více jak tři miliony obyvatel v nebezpečí, a zahájil mimořádnou akci na shromáždění 302 milionů dolarů, aby mohlo být zakoupeno 267 900 tun potravin. Avšak uprostřed ledna státy souhlasily s příspěvkem čítajícím pouhých 3,5 procenta požadované částky. (WFP Emergency Report, č. 2, 14. února 2005.)

V otevřeném memorandu z 29. listopadu 2004 varovalo devět civilních komisařů, nejvyšších místních vládních úředníků v severní části Bahr El Ghazalu, že všechny znaky signalizují humanitární katastrofu podobných rozměrů jako velké hladomory v roce 1988 a 1999, které přinesly ztráty na životech v takovém rozsahu jako vlny tsunami v Indickém oceánu. Komisaři také obvinili WFP, že zprávu s výročním hodnocením ponechává v „tajnosti, dokud se situace nezhorší“.

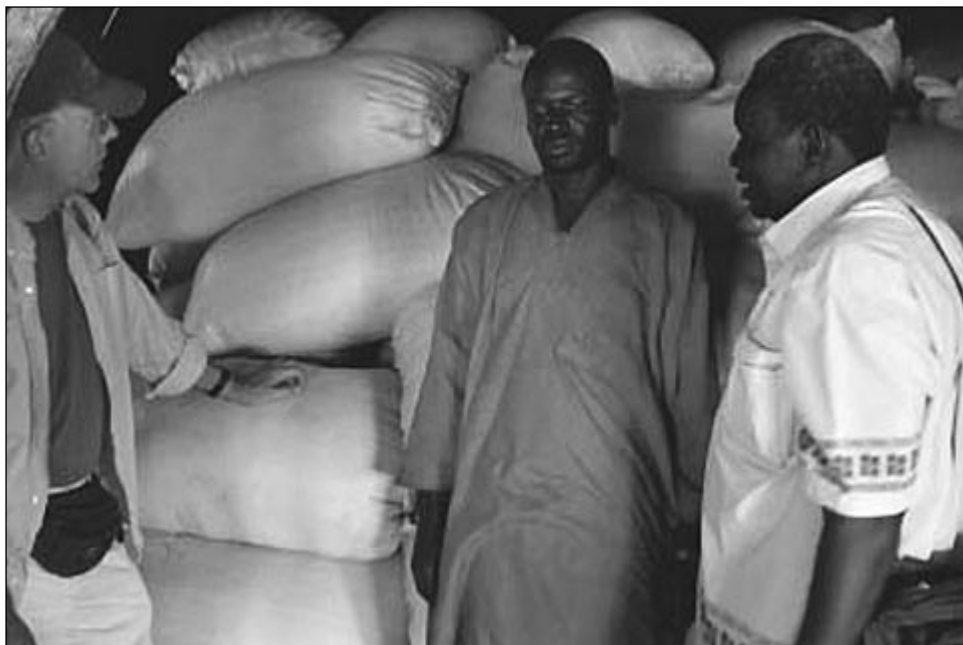
Pomoc CSI pro válečné oběti

Za posledních šest měsíců se CSI podařilo doručit přes 100 tun obilí a více jak 5 000 humanitárních balíčků vysídleným lidem z Dárfúru a nedávno osvobozeným otrokům. CSI zahájila kampaň na shromáždění 600 000 amerických dolarů pro postižené hladomorem, aby mohla pomoci ještě dříve, než květnové deště začnou bránit humanitárním snahám. Tento mimořádný pomocný program CSI byl podniknut ve spolupráci s místními církevními kongregacemi episkopální a Kristovy církve a se Súdánskou komisí pro obnovu a rehabilitaci (SRRC).

CSI taktéž vyzvala OSN, aby bez dalšího prodloužení zorganizovala vzdušný most pro doručení jídla, osiva a zemědělských nástrojů do oblastí postižených hladem.

Ve dnech 10.-16. prosince 2004 doručili pracovníci CSI 900 humanitárních balíčků do krajů Gogrial, Mayom a Východní Aweil.

vrhá na kolena. Pokládá dlaně na zem a sklání se vpřed, až se její čelo a nos dotknou půdy. Matka čtyř dětí předvádí islámskou

John Eibner se spolupracovníky u skladiště obilí CSI ve Warawaru. Warawarské tržiště, na kterém afričtí černoši a Arabové přátelsky obchodují, bylo vládními jednotkami v minulosti několikrát vypáleno. Tržiště nyní slouží jako důležité překladiště potravin v boji proti hladu. (CSI)

Súdánští spolupracovníci z Východního a Severního Aweilu dodatečně zakoupili 40 tun prosa, které bylo určeno k rozdělení pro navrátilce a bývalé otroky.

modlitbu (salát), kterou po svém zotročení a odvezení do severního Súdánu musela vykonávat pětkrát denně.

Mary se musela modlit k Alláhovi

Při výpravách do Súdánu se pracovníci CSI často setkávají s lidmi, kteří mají za sebou traumata otroctví. Po návratu do své vlasti se musejí nejen vypořádat s těmito bolestnými zkušenostmi, ale zároveň jsou společně s domovskými komunitami vystaveni novým problémům. Pracovníci CSI se stávají také svědky radostných návratů a shledání rodinných příslušníků.

Se slovy „Alláh Akbar“ se Adut Wol Lek

Mary Adut ukazuje muslimskou modlitbu. (CSI)

Do roku 1998 žila Adut normálním životem. Poté, co byla katolickým knězem Dominikem Matongem pokřtěna, přijala jméno Mary a zpívala v kostelním sboru ve své vesnici Goc Machar. Její manžel Wol Wol Deng měl slušné živobytí, vlastnil jedenáct kusů dobytka. Manželé se společně radovali ze svého syna Denga. Jejich spokojený život však zničili arabští útočníci, kteří při lovu na otroky zabili Adutina manžela i jejího otce. Adutina matka Nyanjok zemřela vysílením při pochodu do otroctví. Adut se také stala svědkem toho, jak útočníci některým vesničanům podřezali hrdla. Adut dodnes přesně neví, jak se jí toto peklo podařilo přežít. Byla v pátém měsíci těhotenství a při pochodu na sever nesla na zádech svého syna Denga. Neúnavně tehdy vedle ní běžela její tenkrát pětiletá sestra Atong. Jako kus dobytka byla Adut prodána do otroctví. Její majitel se jmenoval Abdulláh Muhammad, s kterým Adut poté žila nedaleko města Matarik. Pod

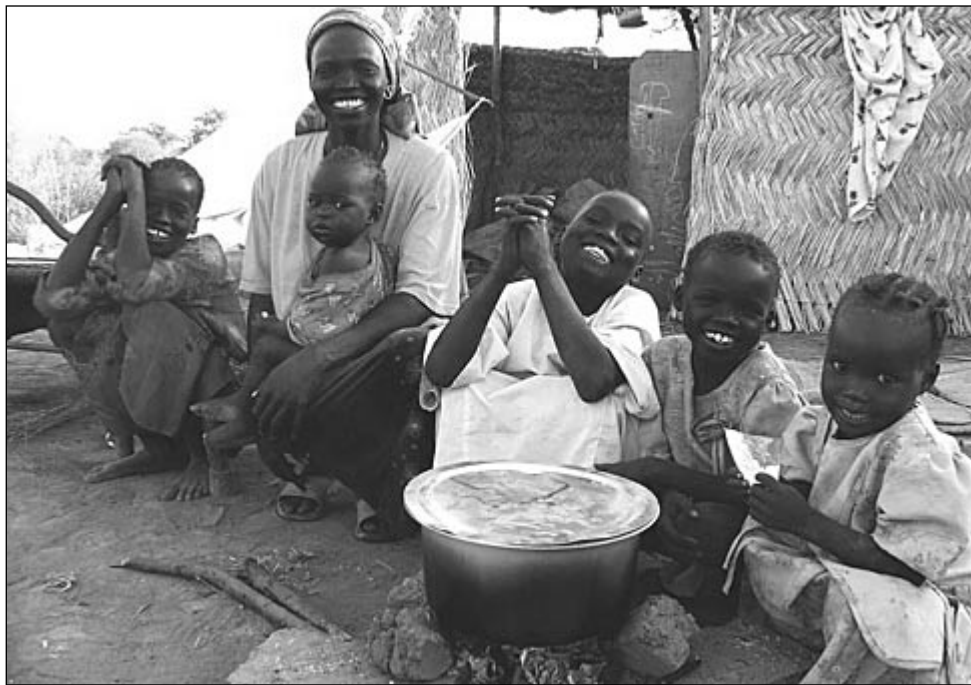
pohružkou smrti se Adut musela modlit jako muslimka.

Jakmile Adut předvedla muslimskou modlitbu, zazpívala nám křesťanskou píseň. „V otroctví jsem se stále modlila, aby toto utrpení skončilo. Mé modlitby byly vyslyšeny.“

Shledání po sedmi letech

Dne 7. listopadu 2004 jsme se poprvé setkali s chlapcem Jongkorem. Tento bývalý otrok nám byl vydán arabskými nomády, kteří ho sedm let využívali jako pastevece dobytka.

Na pravé holeni měl hnísavý vřed o velikosti dlaně. Již rezignoval na to, aby odháněl třpytivě zelené mouchy, které se mu na ránu usazovaly. Infekce se již dostala do kosti a zdálo se, že chlapcův život zachrání jedině amputace končetiny. Letadlem jsme dopravili Jongkora do špitálu k našemu spolupracovníkovi Dr. Lukovi Dengovi. Tam se

Mary Adut se svými dětmi. Zcela vlevo je její, dnes jedenáctiletá, sestra Atong. (CSI)

podářilo něco, co se zprvu zdálo nemožné. Lékař chlapci zachránil nohu, a po tříměsíční péči mohl být již zcela uzdravený Jongkor propuštěn.

Dne 30. ledna jsme se s chlapcem vrátili do místa jeho osvobození. Nevěřil, že by ho mohl někdo poznat či dokonce přivítat. Svě rodiče již sedm let neviděl.

Po přistání chlapec pomalu sestoupil

Jongkora objímá a zdraví jeho matka. (CSI)

po sklopných schodech letadla. Najednou se z davu místních vesničanů vyřítla starší žena a utíkala k přistávací dráze. Doběhla k chlapci a přitiskla ho ke své hrudi. Byla to Jongkorova matka Amam Joorová.

Stále ještě drží matka syna v pevném objetí a nechce ho znovu pustit. Před sedmi lety jí arabští lovci otroků ubili jednoho ze tří synů, její manžel zůstal ležet s těžkými zraněními. „O tři roky později zemřel“, řekla Amam. „Od té doby žiji v Elendu.“

John Eibner s Amam Joorovou a jejím synem Jongkorem. (CSI)

Indie - Vzpomínky Otce Jana Meda

V následující části přinášíme druhé pokračování vzpomínek Otce Jana Meda z počátků jeho misionářského působení v indickém Tirupaturu. Otec Med v současné době

Otec Jan Med

vykonává misijní službu pro chudé děti ve východoindickém federativním státě Manipur.

Salesiánské počátky

Salesiáni přišli poprvé do Indie pod vedením P. Tomatise, aby pomáhali portugalskému biskupovi v Góa. Konali výbornou práci v Tanjore a Madrásu a získali si velké uznání. Ale postupem času vzrůstala obvyklá

rivalita mezi diecézním a řádovým klérem. Biskupové měli své způsoby a čas od času byli autokratičtí. Salesiáni měli vlastní typ společenství a navíc si přáli mít v misijní činnosti, která jim byla svěřena, určitou samostatnost. Byli plni iniciativy a dynamiky a cítili odpor k zásahům biskupa do svého každodenního života. Ostatní kněží v Padroado se se zásahy biskupa smířili, ale salesiáni cítili, že tyto zásahy maří ducha iniciativy, o kterou usiluje každé misionářské dílo.

V roce 1906 začalo dílo dobře, ale do roku 1929 se nadřízení rozhodli opustit Tanjore a Mylapore. Bylo politováníhodné, že dovednosti tak mnoha kněží, kteří se naučili způsoby místních lidí a do jisté míry i tamilštinu, byly nyní promarněny. Svátý stolec požádal salesiánského biskupa Msgr. Mathiase, aby opustil Šilaung v Ásámu a ujal se arcidiecéze Madrás-Mylapore. Msgr. Mathias, původem Francouz, byl ideální osobností, která zvládla tehdejší politickou situaci. Bylo také rozhodnuto, že biskup z Pondicherry převede na Msgr. Mathiase jurisdikci Severní Arcot, což bylo vyprahlé území obývané nejchudšími lidmi. Stejně vyprahlé bylo i z misionářského aspektu.

Msgr. Mathias si již získal dobrou pověst v Šilaungu jako schopný vůdce a administrátor. Salesiáni pod jeho vedením začali působit nejdříve v Madrásu, a poté, mnohem později, v Severním Arcotu. Spolubratři z Tanjore byli šťastní, že mohou pokračovat v práci v Tamilnádu, ale byli již velmi unaveni. Měli své zažité způsoby, každý z nich těžce pracoval, ale lopotili se sami.

Msgr. Mathias okamžitě začal hledat další lidi. Představení v Turíně mu vyšli vstříc a ustanovili Madrás nezávislou provincií. Nový provinciál P. Cinato se připojil k úsilí nalézt nové členy. Madrás začal získávat řadu nových spolubratřích z Evropy. Dostali jsme také starší spolubratry z celého světa. Jedním z nich byl P. Dabove, Ital, dalším P. Philip ze Španělska. Oba dva se k nám dostali přes Austrálii. Největším Božím darem pro jižní část byl P. Carreño, který byl původně určen pro část severní. Možná právě jeho

nadšení našlo lepší prostor na jihu země, kde transformoval zdejší komunitu do energicky se rozvíjejícího centra. Otec Carreño šířil ducha optimismu a tvořivosti mezi své spolubratry. Každý se s ním cítil doma.

Otec Dabove byl solidní člověk, bohabojný salesián a muž vize. Pracoval tvrdě, byl náročný, ale velmi laskavý k chudým. Později se stal ekonomem provincie a farním knězem v Egmore, Madrásu. Byl zakladatelem a rektorem Sagayathottamu, zemědělské kolonie pro chudé děti v Severním Arcotu. Pilně a účinně sháněl peníze, takže se mu dařilo uchovat provincii v nezávislosti a prosperitě. (Tak pokračují salesiáni v Indii i dnes, přispíváme jim tedy na ty nejchudší; pozn. překladatele).

Mapa Indie

Otec Philip, dobrodruh

Otec Philip ze Španělska byl dobrodruhem. Jako mladý muž – opravdu nevím, kolik mu tehdy bylo let – se rozhodl opustit rodné Španělsko a jít za dobrodružstvím. Neměl však peníze na cestu do neznáma. Tak použil co se naskytlo - nastoupil na loď jako černý pasažér. Když ho posádka objevila, byli už

na širém moři. Mohli ho tak nanejvýš pořádně zbit a přidělit mu tu nejspínavější práci na palubě. Když loď zakotvila v přístavu v Jihoafrické republice, vysadili jej zcela bez skrupulí na cizí pobřeží. Podařilo se mu přežít a uživit se. Dokonce se s jedním místním člověkem dal do slibného podnikání. Jeho partner ho ale podvedl a obral o všechno. Zase byl na dně. Aby se dostal pryč, rozhodl se pro „osvědčený“ postup. Nastoupil tajně na loď plující do Austrálie.

Když dorazili na australský kontinent, ocitl se Philip opět na ulici. Byl sám. Poučil se z předchozí lekce a tentokrát pracoval samostatně a vydělal si na slušné živobytí. Když se v Austrálii setkal se salesiány, začal s nimi pracovat a sám se stal také salesiánem. Ale život v v rozvinuté části světa se mu nezdál dost dobrodružný a požádal o povolení jet do Indie, kde, jak slyšel, potřebovali lidi.

Otec Philip přicestoval do Madrásu společně s P. Dabovem. Do práce se vrhl v Severním Arcotu. Poprvé jsem se s ním setkal v Pallikondě, kde pracoval mezi nejchudšími lidmi. Miloval je. Žil v oné ubohé, horkem sužované misii v primitivní chatrči. Krysy byly všude kolem a ohryzávaly všechny jeho věci. Všude pobíhaly zcela volně. Jednou se je snažil formálně vypudit exorcismem, a věřte nebo ne, opustily chatrč natrvalo a nikdy ho už netrápily. Byl to velmi obětavý a hluboce věřící muž.

Zahájil propagační činnost, aby získal finanční prostředky pro svou práci. Psal svým dobrodincům na kousky papíru, které vystřihl z došlých obálek, a byl úspěšný. Jednou obdržel štědrý šek od dárcy z USA. Nechtěl, aby o tom sestřičky věděly, ale nevěděl, kam šek schovat. Udělal to originálním způsobem – přišpendil šek na zeď. Sestra, která jednou za čas přicházela uklidit jeho chatrč, netušila, co je to za lístek. Myslela, že se jedná o cár papíru, tak jej spálila s ostatním smetím. Ubohý Otec Philip! Přišel opravdu o velký dar, ale dlouho se tím netrápil.

Když jsem byl rektorem v Tirupatturu, přišel tam P. Philip jako náš zpovědník. Chlapci ho měli rádi, vždyť vyhlížel tak důstojně se svým dlouhým bílým vousem. Chodíval kolem

hřiště a tucty malých dětí se k němu hruly. A on je všechny podarovával, byť jen krajíčkem chleba. Společnost tohoto důstojného starého muže byla radost sama.

Otec Philip mi udělal starosti jen při jedné příležitosti. Smysl pro dobrodružství ho neopustil ani v pokročilém věku. Jednoho krásného rána přišel požádat o povolení jet do Benáres (dnes Váránasí, město v Indii na řece Ganze, páté nejposvátnější místo hinduistů s mnoha chrámy a památkami, místo rituálních koupelí v Ganze; v 6. století př. Kr. zde také Buddha započal svoji činnost; pozn. překl.). Jak jsem mohl ospravedlnit utracení tolika peněz na takovou dlouhou cestu, která vůbec nesouvisela s naší misí? „Nepotřebuji žádné peníze. Zvládnu to sám; potřebuji jen vaše svolení,“ řekl. Jak bych mohl něco odříct tak důstojnému a starému spolubratrovi? Dal jsem mu peníze, které jsem mohl. S malým ranečkem sbaleným do hadru přes rameno se P. Philip vydal do Benáres. Spával na nádražích, jedl co našel, nebo co mu lidé dali. Domů se vrátil asi za měsíc. Byl pohublý, unavený, ale šťastný – viděl Benáres!

Na nemoci měl P. Philip svou vlastní medicínu. Když jej zlobil žaludek, požádal bratry, aby mu donesli malé kyselé citrony. Dovedl jich sníst tucty, dokud se neuzdravil.

Po čase byl přeložen do Nagercoil, kde byl také šťastný. Bylo to v době, kdy jsme se připravovali na předání tamějších institucí. Zdejší škola byla dříve spravována výborem laiků. Ti samozřejmě nebyli příliš spokojeni s naším ředitelem, který musel činit nepříjemná, ale pro dobro školních dětí nutná rozhodnutí. Věci se dostaly až k bodu, kdy se představení rozhodli stáhnout P. Gattiho, ředitele, P. Oscara a zbytek spolubratřích z místa. Otec Philip byl požádán, aby tam zůstal o trochu déle. Zůstal.

O nějaký čas později jsme dostali zprávu, že mu není dobře. Krátce nato zemřel. Otec Corcoran a jeden bratr byli vysláni, aby zařídili převoz jeho těla. Byl květen, nejteplejší měsíc na jihu Indie. Netrpělivě jsme očekávali návrat našich dvou vyslanců podporující je na dálku modlitbami. Dokázali, že jsou hrdinové

a zasloužili si důvěru do nich vloženou. Neměli žádné povolení k převozu rozkládající se mrtvoly v nejteplejším období roku a navíc museli překročit distriktní hranice, aniž by kohokoliv informovali. Při zdolávání tisícikilometrové vzdálenosti se jim podařilo vyhnout se všem policejním stanicím, i když převáželi rozkládající se tělo vyčnívající zpola z jejich džípu.

Vrátili se za hluboké noci asi v jedenáct hodin. Rozhodli jsme se okamžitě zahájit pohřební obřady, protože tělo bylo již ve strašném stavu. Naštěstí byl hrob předem vykopán a P. Philip byl pohřben kolem půlnoci na hřbitově v Tirupatturu, kde leží doposud. Měl rád dobrodružné cesty a jeho poslední cesta – do vlastního hrobu – nebyla o nic méně dobrodružná, než ty předchozí.

Mrtvý muž, který ožil

Jeden z našich chlapců, jmenoval se Joseph, onemocněl. Ošetřovali jsme ho doma a vytrvale se za něho modlili, ale hochův stav se postupně zhoršoval. Nakonec jsme se rozhodli dát jej do nemocnice v padesát kilometrů vzdáleném Vélúru. Bratr Villanova, který se později stal výborným misionářem v Severním Arcotu, působil jako zdravotník. Byl požádán, aby chlapce dovezl do nemocnice. Josephův stav byl natolik vážný, že jsme bratru Villanovi řekli, že v případě chlapcovy smrti nemá pokračovat až do nemocnice, ale vrátit se domů.

Nedlouho po jejich odjezdu, byl jsem zrovna v polovině porady s chlapci, jsme uslyšeli hluk džípu před branou. Byli jsme v šoku. Bylo jasné, že za tu dobu by nestihli dorazit do Vélúru, navštívit nemocnici a vrátit se zpět. Joseph tedy musel být určitě mrtvý.

Spěchali jsme s úzkostí otevřít bránu, ale byl to falešný poplach. Vrátili se, protože si jen zapomněli vzít kapesníky a přišli si jich pár vyzvednout! Joseph se nakonec uzdravil a stal se salesiánem a knězem.

Technická škola

Otec Carreño byl posedlý myšlenkou

dát všem našim aspirantům alespoň částečné technické vzdělání. Muselo to být v roce 1949 na jedné z jeho návštěv v Evropě, kde získal skupinu salesiánů, kteří mu měli pomoci se zahájením technické školy v naší provincii. Rozhodl, že škola bude v Tirupatturu. Možná to ale bylo příliš mnoho činností na jednom místě, neboť se tím komunita stávala daleko složitější. Už tak těch aktivit bylo na jeden dům mnoho – střední škola, sirotčinec a aspirantát. Přidat k tomu ještě technickou školu bylo už moc, ale P. Carreño prosadil svou.

Peníze se nedostávaly na nic, ale P. Carreño byl dostatečně „štědrý“, aby na nás všechno nechal. Měli jsme úplnou volnost v tom, jak peníze seženeme. Dostal v Evropě nějaké použité stroje, ale stále nám chyběly náhradní díly a příslušenství. Také jsme potřebovali nakupovat suroviny. Snažil jsem se dát každému oddělení vše, co jsem nutně nepotřeboval, ale vyžadovalo to neustálé žonglování s velmi omezenými zdroji. Naši specialisté se mnou museli vycházet a učit se, jak „rozмноžit chléb“ a zajistit chod všech dílen. Otec Castelli, který byl prefektem, si byl vědom našich omezených finančních zdrojů a zvládal jednání s vedoucími všech dílen s taktem diplomata.

Pro technickou školu jsme dostali bratra Hlonda. Měl dva známé bratry. Jedním byl polský kardinál Hlond a druhým provinciál polských salesiánů. On sám byl vysloužilý voják. Během války bojoval v oddíle obrněného praporu slavného generála Pattona, který svými tanky postupně získával Evropu. Byl to velmi dobrý a zbožný člověk.

Bratr Bugeia, Angličan, měl na starosti tiskařský lis. Byl to spíše nervák, stejně jako bratr Manzana, Španěl, výborný umělec, ale vždy neklidný, jak umělci často bývají. Bratr Francis, Jugoslávec, byl skvělý tesař. Bratr John Kespret byl všeuměl, jak jsme tehdy říkali „fac totum“. Později se stal specialistou na ofsetový tisk. Využívali jsme také pomoci bratra Torra, který se později stal knězem a pracoval v kalkatské provincii. Bratr Ferrer, Španěl, učil v oddělení mechaniky.

Původním záměrem bylo zahrnutí technického vzdělání do školního programu pro všechny studenty jako předmět studia. To se ale neuskutečnilo a technická škola byla přemístěna do Madrásu. V této záležitosti jsem P. Carreňovi musel odmítnout, co ode mně žádal. Msgr. Mathias si přál přemístit školu do Basin Bridge v Madrásu. Když mě P. Carreño informoval, že celá technická sekce i s technickým osazenstvem se bude stěhovat, zeptal jsem se ho, co zamýšlí učinit s pomocnými aspiranty. „Ti zůstanou tady v Tirupatturu“, řekl. Odmítnul jsem. „Ať jedou také“, řekl jsem. Nebyl bych zde schopen zajistit jejich další vyučování bez kvalifikovaných učitelů a náležitého zařízení. A tak se i stalo. Celé technické křídlo, se stroji, instruktory a chlapci, se přestěhovalo do Basin Bridge. Zůstali jsme tedy se střední školou, aspirantátem, sirotčincem a (později) kolejí.

Aspirantát v nebezpečí

Otevřeli jsme aspirantát, který jsme potom oddělili od běžných škol v Madrásu. Stále jsme ale nezískali uznání naší instituce za střední školu. Čas ubíhal. Jednoho dne mi P. Carreño jednoduše řekl: „Jedu do Madrásu učinit poslední pokus získat uznání. Uspějí-li, bude vše v pořádku. Jestliže ne, pošlu ti telegram a ty musíš chlapce ihned rozeslat tam, kde mohou pokračovat ve studiích bez ohrožení své životní dráhy. Pošli chlapce z Bombaje do Góa, Tamily do Vélúru a Malajce domů.“

Byla to velká komplikace představující reálné nebezpečí. Chápali jsme, v jaké situaci provinciál je. Otec Castellí se ujal organizace a vedení nepřetržité modlitby s chlapci. Není pochyb o tom, že právě jejich modlitby odvrátily katastrofu. Škola uznání získala na posledních chvíli.

Větší nebezpečí se však rýsovalo za obzorem, aniž o něm kdokoliv z nás věděl. Přišlo ze zcela nečekané strany – od našich nejvyšších představených. Muselo to být v roce 1950. Obdrželi jsme informaci, že P. Fedrigotti, generální prefekt - tehdy druhý

muž po hlavním rektorovi - přijede do Madrásu. Nic nečekaje odjel jsem i já přivítat ho na letiště. Msgr. Mathias nás všechny představoval. Když došli ke mně, řekl: „A toto je P. Med, rektor aspirantátu v Tirupatturu.“ Otec Fedrigotti úsečně prohlásil: „Ó, to místo, kde mají oves et boves et universa pacora“ (ptáky, dobytek a vše co se hýbe, tj. všechny druhy živočichů, všechny možné druhy havěti). Byl jsem zaražen, ale odpověděl jsem: „Ale také něco dalšího.“ Obrátil se ke mně znovu a řekl docela nevybíravě: „Přijdu se na vás do Tirupatturu podívat.“ V těchto slovech byl divný, pronikavý a výhruzný tón.

A přišel. Připravili jsme slušné přijetí, ale nebylo toho moc, co jsme mu mohli nabídnout. Přenechal jsem mu svoji kancelář, jedinou slušnější místnost v domě. Sám jsem šel spát ke chlapcům. Další šok přišel při první „řeči na dobrou noc“. Jednoduše řečeno, přišla zpráva: „Chlapci, u vás se nejedná o žádná povolání, bude lepší, když se vrátíte co nejdříve domů.“ Naštěstí chlapci moc nerozuměli, co říkal, protože měl silný americký přízvuk (byl totiž předtím provinciálem v USA).

Hned po přání „dobré noci“ jsem se ho zeptal, co tím přesně míní. Svižně odpověděl: „Slyšel jsem hodně o tomto aspirantátu a přišel jsem jej zavřít.“ Představení v Turíně zřejmě obdrželi řadu „zpráv“ proti aspirantátu z různých „zdrojů“ v Bombaji a ze severní části. Byli tam důležití a vlivní salesiáni, kteří byli velmi skeptičtí ke všemu, co P. Carreño dělal. Dokonce i nadřazení v Turíně ho označovali za „Il Poeta“ – snílka.

Bylo to až mnohem později, co jsem zjistil celý rozsah výhrad nadřazených v Turíně proti P. Carreňovi. Ve skutečnosti to byl genius, idealista, příliš nezávislý, aby byl po chuti těm, co byli na odpovědných místech. Dokonce i Msgr. Mathias byl více předvídavý. Problém byl spojen s tím, že všichni v Tirupatturu a obecně na jihu Indie byli mladí a nezkušení. S našimi názory se nepočítalo, pokud se lišily od mínění těch zkušených, vážených a starších bratrů ze severní části, kteří však byli bohužel moc daleko, aby mohli přesně vědět, o co zde ve skutečnosti jde.

Byl jsem šokován, když jsem slyšel rozsudek nad námi a nad institucí. Měli jsme v Tirupatturu asi 150 aspirantů a cítili jsme, že se dílo vyvíjí velmi dobře. Jeho uzavření by nemělo žádný smysl. Proto jsem reagoval: „Ale Otče, před přijetím tak drastického rozhodnutí byste měl přezkoumat fakta a vše, co zde vidíte na vlastní oči.“ Odvětil: „Přesně proto jsem přišel.“

Nañřídil jsem všem představeným, aby s ním otevřeně a jasně o všem hovořili. Žádal jsem chlapce, aby za ním osobně přicházeli a mluvili o sobě, podobně jako když přicházeli na rozpravy se mnou. Při těchto konverzacích si zvykli být velmi spontánní a otevření. Otec Fedrigotti vše pečlivě prozkoumal, vyslechl všechny představené a mluvil se všemi chlapci jednotlivě. Stál jsem stranou nechávaje zcela volný průchod všemu, co se dělo. Většinu času jsem strávil v modlitbách. Situace byla vážná, ba kritická. Kdyby byla naše práce zastavena v tomto stadiu, jediné rozhodnutí (dnes, kdy máme možnost vidět tuto záležitost ve zpětném pohledu, to tak můžeme říci) by práci kongregace v Indii vrátilo o několik desetiletí zpět. Jsem si jist, že mnoho dalších, mně neznámých lidí, se modlilo podobně jako já.

Celá tato inspekce trvala dlouhých deset dní. Když byla u konce, přistoupil jsem k P. Fedrigottimu s nemalou úzkostí. „Tak, jaké je vaše rozhodnutí?“, zeptal jsem se. „Viděl jsem všechno a každého a myslím si, že je to v pořádku“, řekl. Jaká změna z předchozího „jděte domů“ na konečné „je to v pořádku“! Pak poznamenal: „Šest z vašich chlapců by nemělo pokračovat.“ Asi mu o sobě dali až příliš skromný obrázek. On ale dodal: „Ale vy jste rektor. Dávám jen malou radu. Záleží na vašem úsudku.“ Potom odešel do Kotagiri, aby se setkal s kleriky, kteří vyšli z Tirupatturu a studovali filosofii. Setkání s nimi ho ubezpečilo, že se ubíráme správnou cestou.

Jen na okraj je užitečné vzpomenout, jak o mnoho let později, když jsem byl provinciálem a pořádal jsem schůzi s rektory, vyprávěl jsem jim o všem, co jsem zde právě zmínil. Nakonec jsem mohl prohlásit: „Jeden z těch

šesti, co měli odejít domů, je dnes zde přítomen a účastní se této schůze jako rektor.“

Oceňuji způsob, jakým se představení vypořádali s tímto problémem. Slyšeli stížnosti, kritiku ze strany odpovědných osob, a přesto se snažili seriózně vyhodnotit situaci. Rozhodli se podniknout vážný krok, jak měli přikázáno, pokud by budoucnost kongregace byla ohrožena. Není pochyb o závažnosti tohoto případu, jelikož se týkal výběru osobnosti, které by měly, až se z nich stanou plnoprávní členové kongregace, stejná práva a povinnosti jako všichni ostatní. Ale po důkladném prozkoumání všech možných záležitostí byli představení také schopni svůj názor zcela změnit.

Po této události byla myšlenka aspirantátu pro mladší chlapce přijata. Nyní má každá provincie nejméně jednu takovou instituci, a to vše díky P. Carreňovi, géniovi, který byl odvážný a svatý stejnou mírou. Jestliže nyní máme v Indii devět salesiánských provincií kypících energií a má-li Indie druhou největší salesiánskou komunitu na světě, je to vše díky práci zahájené v roce 1942. Toto dílo bylo odpovědí na beznadějnou situaci, ve které se ocitlo nás dvanáct „sirotků“ poslouchající charismatického visionáře P. Carreňu.

Byli jsme si samozřejmě vědomi toho, že způsob, kterým jsme se ujali úkolu, nebyl dokonalý. Je ale něco dokonalého v lidské společnosti, včetně svaté Matky Církve? Bůh má své cesty, jak přinést dobro i od nedokonalých.

Rád bych na závěr toho všeho doplnil úvahu. Jsem zvědavý, zda někdo plně ocení, čeho všeho může být dosaženo v salesiánských domech, jestliže jsou skutečně vedeny podle systému Dona Bosca. Není to instituce, kde by chlapci byli z nutnosti nebo dokonce z donucení. V tirupatturském aspirantátu, kam jsme přijímali mladé hochy všech životních osudů, jsme museli být uvážliví v každém okamžiku. Hlavním principem bylo heslo „omnia probate, quod bonum est tenete“ – vyzkoušejte všechno a držte se toho, co je dobré.

Byl jsem si dobře vědom toho, že mnoho

chlapců nevytrvá, nebo nebude moci vytrvat do konce. Všichni nebyli určeni pro zasvěcený a kněžský život. Obvykle přicházeli s opravdovou touhou pokusit se o to. My jsme jim ale vždy dávali volnost odejít, kdykoliv budou chtít. Spíše jsme sami často povzbuzovali ty, kterým tento druh života nevyhovoval, aby odešli bez pocitu viny a mohli sledovat jinou cestu. Zacházeli jsme s chlapci s respektem. Měli jsme je rádi a oni milovali své vedoucí, kteří byli vždy na jejich straně, ne jako četníci, ale jako přátelé, druhové a starší bratři, kteří se o ně starají.

Atmosféru tvořila zbožnost, stálá aktivita, živé hry a dobrá hudba. Toto, ve spojení s důvěrou, kterou chlapci chovali k nadřízeným, zvláště k rektorovi, který je v duchu salesiánské tradice starostlivým otcem, vedlo k vytvoření skutečné vzájemné náklonnosti. Když někdo musel místo opustit, bylo mým zvykem hovořit s dotyčným o důvodech tohoto rozhodnutí. Chlapci, se kterými se jednalo v lásce, obvykle tuto skutečnost, že pro ně tento způsob života není vhodný, pochopili a přijali. Dokonce i po odchodu u nich zůstala náklonnost k jejich dřívějším představeným.

Zprávy ze světa - k zamyšlení a modlitbě

USA: Mezinárodně uznávaný expert na terorismus Steven Emerson prohlásil v rozhovoru pro německý denník Die Welt, že občané západní Evropy doposud nepochopili nebezpečí militantního islámu. Podle něj bude potřeba ještě mnoho krve na ulicích, aby se kontinent vzhopil k účinným protiopatřením.

Kuba: Metropolita ruské pravoslavné církve Kyrill, vedoucí zahraničního úřadu moskevského patriarchátu, položil v Havaně základní kámen kostela ruské pravoslavné církve. Před rokem tam byla zahájena i stavba kostela řecké pravoslavné církve.

Nepál: Maoističtí násilníci ovládají už 60 % země. Pronásledují křesťany a dávají je do pracovních táborů. Vloni napadli a zničili čtyři katolické školy. Mluvčí hnutí Radostná zvěst pro Asii vyzývá světové křesťanské společenství k modlitbám za pronásledované křesťany v Nepálu.

Turecko: Tři muslimští mladíci požádali Wilbura Millera, amerického mennonitského misionáře, o rozhovor o křesťanské víře. Při vzájemném setkání 2. listopadu 2004 najednou vytáhli nože, misionáře spoutali a vrazili mu do úst roubk. Předstírali, že jej na návrh teroristické sítě Al Kaida zabijí. Naštěstí ale zůstalo jen při vyhrožování. Násilníci uprchli.

Předtím však stačili zdemolovat Millerovu kancelář.

Egypt: 15. června 2002 byl egyptský křesťan Hany Samir Tawfik deportován ze Saúdské Arábie. Letištní policie na letišti v Káhiře jej ihned po přistání zatkla a držela dva měsíce ve vězení. Pak byl přinucen špehovat jednoho evangelického faráře. Protože odmítl, je opět ve vězení. Dozorci mu roztrhal jeho bibli. Následkem mučení a odepření lékařské péče je psychicky nalomen a oslepl.

Keňa/Burundi: Právě rok po vraždě Michaela Courtneye, nuncia a arcibiskupa v Burundi, byl v Keni zabit irský misionář P. John Hannon, farář v Matasia, které leží jen 25 kilometrů od hlavního města Nairobi. Za posledních pět let je to již šestý irský duchovní zabitý při misijní službě.

Kuba: Asi jste slyšeli, že kubánský prezident Fidel Castro propustil několik disidentů. Jednalo se ale jen o těžce nemocné. CSI se zasazuje o propuštění všech 75 vězňů svědomí uvězněných loni v dubnu. Velmi aktivní je v této záležitosti i náš bývalý prezident Václav Havel.

Kolumbie: V posledních dvou letech zavraždili teroristé 400 evangelických křesťanů včetně 65 pastorů, kteří vedli místní spole-

čerství. Poslední obětí byl Javier Segura, jednatřicetiletý mennonitský farář, který zemřel při bombovém útoku 28. listopadu 2004 v hlavním městě Bogotě.

Vietnam: Od 16. května 2001 byl ve vězení katolický kněz Tadeo Nguyen van Ly. Doufal, že bude propuštěn příští rok v květnu. Provinil se údajně předáváním zpráv zahraniční organizaci lidských práv o útlaku věřících a potlačování náboženské svobody ve své vlasti. Otec van Ly byl propuštěn koncem ledna 2005 v rámci amnestie, jak začátkem února informovala Amnesty International. Projevovalo se u něj také prohlubující se poškození psychiky, které způsobilo dlouhodobé držení v cele o velikosti třinácti metrů čtverečních. CSI se velmi zasazovala o jeho osvobození. Děkuje všem za protestní karty a modlitby za pronásledované.

Otec Nguyen van Ly byl propuštěn na svobodu! (Reuters)

Irán: Přečod z islámu na jiné náboženství (konverze) je hodnocen podobně jako vražda, ozbrojené přepadení, znásilnění či obchod s drogami. Od revoluce v roce 1979 bylo pro konverzi od islámu popraveno 200 lidí.

Turecko: Přes zahájení přístupových jednání o vstupu Turecka do EU se turecká vláda zdráhá znovu otevřít seminář v Halki.

Patriarcha Bartholomaios je pod tlakem islamistů a vlády. Po bombových útocích a demonstracích mu bylo zakázáno užívat titul „ekumenický patriarcha“ – je jen patriarchou ortodoxních křesťanů v Istanbulu a okolí. Theodoros II., patriarcha v Alexandrii, nazval Bartholomaiose „mučedníkem našich dnů“.

Myanmar (Barma): Útlak převážně křesťanských Karenů militantním rangúnským režimem pokračuje. Dne 27. září 2004 přepadli vojáci vesnici v okrese Mergui-Tavor. Zabili čtyři lidi, týrali ženy a vypálili školu. Více jak 200 Karenů přišlo o všechno a muselo opustit své domy.

Egypt: Muhammad Abdel Mohsen, regionální šéf vládnoucí strany NPD v Assuitu, nabízí nezaměstnaným a jiným v nouzi žijícím křesťanům pracovní místa. Podmínkou však je, že přestoupí na islám. Totéž platí pro vyplácení podpory nejrůznějšího druhu i pro přijetí do domovů důchodců. Koptská menšina proti tomuto opatření protestuje.

Čína: Dne 5. ledna byl římskokatolický biskup podzemní církve Jia Zhi Guo ve Wu Qiu v provincii Hebei zadržen na několik hodin. Poté byl opět propuštěn. Devětašedesátiletý biskup podzemní církve strávil ve vězení již celkem 20 let. Jen minulý rok byl zatčen čtyřikrát.

Pákistán: Po jednoročním věznění byl propuštěn křesťan Anwer Masih. Jeho islámský soused ho obvinil, že svými vousy zesměšnil proroka Mohameda. V Pákistánu je za rouhání proti Bohu trest smrti. CSI se také zasazovala za jeho propuštění.

OSN - Den proti rasové diskriminaci: V roce 1960 byl ustanoven Mezinárodní den za odstranění rasové diskriminace OSN. Tím má být především připomínán jihoafrický režim apartheidu. Přitom politika súdánského diktátora generála Umara Bašira OSN nezajímá. V lednu opět odmítla pojmenovat dárfúrskou genocidu spojenou s arabizací pravým jménem.

Nigérie: Dne 8. prosince 2004 vytáhli muslimští extrémisté ve městě Bauchi evangelického studenta Sunday Nache Achi z jeho pokoje na univerzitní koleji a mučili jej. O den později podlehl mladý křesťan svým zraněním.

Čína: Dne 1. prosince 2004 byl ve svém bytě ve vesnici Xuzhai ležící v provincii Henan znovu zatčen vedoucí domácí církve Zhang Rongliang. Třiapadesátiletý diabetik už strá-

vil ve vězení celkem 12 let. Vede podzemní církev Fagcheng a „Čína pro Ježíše“. Od jeho uvěznění žijí jeho manželka a děti v ilegalitě.

Saúdská Arábie: Dne 29. listopadu 2004 byl pro konverzi ke křesťanství uvězněn Emad Alaabadi, třicetiletý otec čtyř dětí. Je vězněn v Jeddahu. V Saúdské Arábii panuje nulová tolerance k náboženské svobodě.

Vietnam

Křesťanská učitelka po mučení ve vězení

Ve Vietnamu bylo v tak zvaném „mennonitském procesu“ odsouzeno 12. listopadu 2004 šest křesťanů celkem k osmi a půl letům vězení. Zvláště otřesný je případ učitelky Le Thi Hong Lien a pastora Nguyen Hong Quanga.

Teprve jednadvacetiletá Lien je hluboce věřící a angažovaná křesťanka, plná optimismu a radosti ze života. V Ho Či Minově Městě s velkým úspěchem vyučovala 80 dětí z nejchudších poměrů a děti ulice. Dala svému vyučovacímu modelu název „Třída lásky“. Ale její křesťanský postoj se pro ni stával

osudným. Pravidelně přicházeli policisté a odváděli učitelku na strážnici k výprasku. Dne 30. června 2004 se to opět opakovalo. Lien byla zavřena. Opět s ní bylo kruté zacházeno a tentokrát byla přinucena podepsat „doznání“. Ale Lien zůstala statečná a vzepřela se. Když se objevila 12. listopadu u soudu, nemohla ani jít, ani stát. Její obličej byl otoky a modřinami tak znetvořen, že ji vlastní otec jen stěží poznal. Farář Nguyen Hong Quang, další významný obžalovaný, naléhal na soudece, aby vyšetřil zacházení s mladou ženou. Ale tato prosba byla ignorována. Místo toho zazněl drakonický rozsudek. Lien bude jeden rok za mřížemi pro „odpor ke státní moci“.

Nepoznává rodiče

O tři dny později chtěli rodiče navštívit ve vězení svoji dceru. Nedostali ale povolení. Následující den sice směli dceru navštívit, ale nikoliv ve vězení, nýbrž v nemocnici. Naskytl se jim otřesný pohled. Dříve životaplná mladá žena, která ostatní dokázala stále povzbuzovat, byla zcela netečná, nepoznávala rodiče a nepromluvila s nimi. Na chodbě nemocnice se pohybovaly stráže, které měly zabránit případnému útěku těžce ztýrané ženy. Lieniny ruce byly plné podlitin, její opuchlé oči byly téměř zavřené. Z jednoho prstu na noze, z něhož byl utržen nehet, tekla krev. Žena je natolik nalomena, že musí být psychologicky ošetřována. Přesto ji za dva dny přeložili zpátky do vězení, protože byla úředně prohlášena za zdravou!

Le Thi Hong Lien. (Compass Direct)

Le Thi Hong Lien se svými školáky. (IGFM)

Dalšími obžalovanými a odsouzenými v „mennonitském procesu“ jsou Phan Ngoc Tlach (24 měsíců), Nguyen Van Phuong 12 měsíců), Nguyen Huu Nghia a Nguyen Thanh Nhan (po 9 měsících vězení). Nejvýznamnějším odsouzeným je farář a zastánce lidských práv Nguyen Hong Quang, který byl zatčen 8. června, a poté odsouzen na tři roky.

Na mušce tajné policie

Mennonitský kazatel Nguyen Hong Quang, šestačtyřicetiletý otec tří dětí ve školním věku, je známý svou občanskou statečností. Již v roce 1984 se dostal do hledáčku tajné policie. V letech 1995-1999 studoval práva, aby mohl obhajovat pronásledované křesťany a obhájce lidských práv. Jeho plány se proměnily ve skutečnost po ukončení studia. Právně zastupoval faráře Buy Van Ba

a příslušníky katolické farnosti kněze Nguyen van Lyho. Bojoval také za odškodnění obětí donucování a úřednické zvlůle, šikanování a diskriminace. Shromažďoval případy porušování lidských práv a zveřejňoval je.

100 policistů proti jednomu faráři

V prvních březnových dnech přišlo za Quangem 30 následovníků Krista z hor, aby jim poradil. Následovalo hlídání jeho domu tajnou policií. Když se proti tomu Quang ohradil, došlo k problémům. Asi 100 ozbrojených strážníků zaútočilo na dům, týrali jeho obyvatele, mezi nimiž bylo i deset mennonitů, z nichž pět bylo zatčeno. Dne 8. června byl zatčen i Quang, který mezitím ostře protestoval proti svévoli státu. Potom následoval postup běžný v komunistických zemích s obvyklou pomlouvačnou kampaní. Nakonec byl Quang 12. listopadu 2004 odsouzen ke třem letům vězení. To ale ještě nebylo všechno! Dne 16. listopadu přepadli policisté Quangův dům a všechna jeho patra prohledali. Všem obyvatelům a hostům, které našli, udělili vysoké peněžní pokuty. Následně je vypověděli z domu. Quangova žena byla přinucena odstranit z domu vývěsní štít mennonitského kostela.

Pro propuštění šesti vězňených mennonitů můžete zaslat protestní kartu!

Zimbabwe

Zvlůle zákona ve zchudlé zemi

Poté, co prezident Robert Mugabe dovedl svoji zemi k úplné bídě, nechal uzákonit, že humanitární pomoc ze zahraničí mohou rozdělovat pouze jeho příznivci. Zákon a restriktce proti církví vydané v listopadu 2004 mají upevnit moc již 25 let vládnoucích marxistů.

Už v lednu 2002 vydal režim prezidenta Mugabeho Zákon o veřejném pořádku a zajištění bezpečnosti (POSA), aby definitivně umlčel opozici. Prvních pět ustanovení POSA jde ještě mnohem dál, než předpisy bývalé

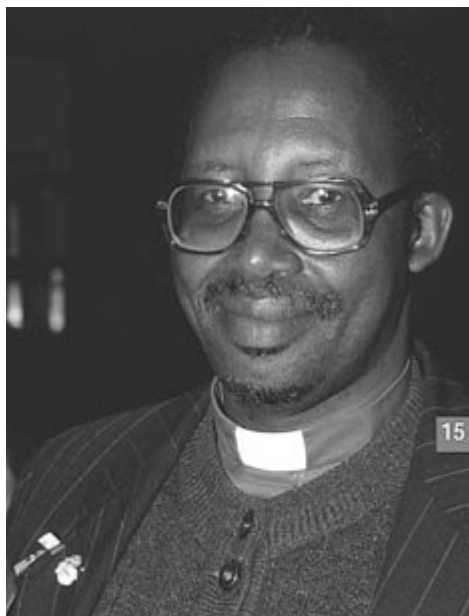
moci britské bělošské menšiny, proti níž Mugabe vedl partyzánskou válku. Podle zákona vyžaduje každé shromáždění více jak pěti lidí policejní schválení, nezáleží na tom, zda se jedná o setkání u kávy, procesí nebo bohoslužby v kostele. „Správné chování“ zvyšuje šanci na povolení, zvláště však zřeknutí se kritiky zlořádů. Otevřeně pronesená kritika vládnoucího prezidenta může naopak přinést až 20 let vězení. Podobně je trestána i „občanská neposlušnost nebo odpor proti zákonům“. Také „zveřejnění nebo rozšiřování falešných informací proti státu“ může znamenat pět let pobytu za mřížemi.

Náhubek POSA pro kritiky režimu

Dne 13. února 2003 vedlo uplatnění POSA k násilnému potlačení církevního shromáždění v hlavním městě Harare. Shromáždění se chtělo zabývat úlohou církve v politické krizi v Zimbabwe. Biskup Trevor Manhanga, prezident Evangelického společenství Zimbabwe, a sedm dalších bylo zatčeno. Podobně se zatčení dočkalo i 21 pastorů, kteří proti postupu protestovali.

Státem řízený hlad

Dne 31. března 2005 se mají v Zimbabwe konat parlamentní volby. Již v minulosti zabránil Mugabeho režim rozdělování potravinové pomoci nežádoucím osobám. Jednou z nich je např. katolický arcibiskup z jihozápadního zimbabwského města Bulawayo Pius Ncube. Od listopadu 2004 je státem řízené rozdělování humanitární pomoci zakotveno v Zákoně o nevládních organizacích (NGO-Bill). Podle něj musí být distribuce pomoci schválena režimem jmenovanou Regulační radou. To

Katolický arcibiskup Pius Ncube. (CIRIC)

se vztahuje i na zahraniční finanční pomoc domácím humanitárním organizacím nebo na jakoukoliv organizaci, která si dovolí kritizovat stav lidských práv v Zimbabwe. Tímto opatřením má zahraniční pomoc přispět k Mugabeho vítězství ve volbách.

Korupce ano, milosrdenství ne

Vládní politika je dostatečným podnětem pro kritiku státu. Mugabeho úředníci dávají peníze z různých zahraničních zdrojů, které jsou určeny na rozvojovou pomoc, do jedné tašky. Podle údajů revizního úřadu EU bylo na rozvojové projekty v roce 2002 využito jen 10 % rozvojové pomoci. Celých 90 % zmizelo beze stopy. Zatímco korupce bují, milosrdenství neexistuje. Mugabeho režim vězní doposud některé Jihoafričany, kteří pro něj před 20 lety znamenali nebezpečí. Ve zvlášť střeženém vězení v Chikurubi se stále nacházejí Jihoafričané Kevin Woods a Michael Smith, kteří byli odsouzeni v monstr procesu v roce 1988. Dalším vězněným je Roy Bennet, jenž se zasazoval o práva svých černých spoluobčanů. Za to se dočkal zatčení, vyvlastnění farmy a vraždění dělníků na své farmě. Osudným se mu stalo napadení ministra spravedlnosti Zimbabwe. Dostal rok nucených prací. V cele určené pro čtyři osoby musí spát na holé betonové podlaze spolu s dalšími 17 vězni.

Po 25 letech chudobinec

Mugabe násilím vyvlastnil 4 000 bílých farmářů a vyhnal je z jejich pozemků. Většina dřívějších plantáží leží ladem. Dnes na vlastní půdě hospodaří sotva 500 farmářů. Podle mezinárodních statistik trpí 70 % obyvatelstva Zimbabwe podvýživou a průměrná délka života je jen 33 let! Stát, který byl před 25 lety bezproblémovou zemí produkující přebytek potravin, se stal v rukou marxistů africkým chudobincem, ve kterém jsou pošlapávána lidská práva.

V záležitosti Zimbabwe je také možné poslat protestní kartu.

12,- Kč

Sender:
Odesílatel:

Prime Minister Phan Van Khai
Office of the Prime Minister
Hoang Hoa Tham
Hanoi, Vietnam

12,- Kč

Sender:
Odesílatel:

Patrick Chinamasa
Minister of Justice, Legal and
Parliamentary Affairs
Corner House
Samora Machel Avenue
Private Bag 7704
Harare
Zimbabwe

Vaše excelence,

Jsmo hluboce znepokojeni zatčením a uvězněním šesti mennonitských křesťanů dne 12. 11. 2004: pastora Nguyen Hong Quanga, Le Thi Hong Lien, Phan NgocThach, Nguyen Van Phuong, Nguyen Huu Nghia a Nguyen Thanh Nhan. Obzvláště zprávy o nelidském zacházení s paní Le Thi Hong Lien a dalšími čtyřmi nás šokují.

Všichni tito zatčení se pokojně a prostě dožadovali svých legitimních práv na náboženskou svobodu. Žádáme Vás, abyste okamžitě zasáhl a zabránil dalšímu týrání a zajistil jejich okamžité propuštění.

Your Excellency,

We are deeply dismayed about the imprisonment on November 12, 2004 of six Mennonite Christians: Pastor Nguyen Hong Quang, Le Thi Hong Lien, Phan NgocThach, Nguyen Van Phuong, Nguyen Huu Nghia a Nguyen Thanh Nhan. We are particularly concerned about reports of the mistreatment of Mrs Le Thi Hong Lien and four other prisoners.

It appears that all of these prisoners merely exercised their legitimate rights concerning religious freedom of Human Rights. We ask you for your urgent intervention to stop further abuse and to secure their immediate release.

Place, date (místo, datum)

Signature (podpis)

Your Excellency,

We are very concerned about restrictions placed on Christians through the Public Order and Security Act (POSA), which severely curtail the freedom of speech and assembly.

Furthermore, we are alarmed to hear about the passing of the Non-Governmental Organization Bill (NGO-Bill) in November 2004, which allows for governmental manipulation of Christian relief projects. This NGO-Bill shuts down virtually all human rights work in your country.

We urgently ask you to see to it the POSA and NGO-Bill are repealed in accordance with basic principles of the Universal Declaration of Human Rights of 1948, to which your country has given its approval.

Vaše Excellence,

jsme konsternováni utlačováním křesťanů souvisejícím se zákonem POSA, který krutě omezuje svobodu slova a shromažďování.

Dále jsme znepokojeni přijetím Zákona o nevládních organizacích (NGO-Bill) v listopadu 2004, který postihuje činnost nevládních organizací a humanitární projekty církve. Zabráňuje prakticky každé práci na poli lidských práv ve Vaší zemi.

Naléhavě Vás žádáme o odstranění zákonů POSA a NGO-Bill a respektování základních principů Deklarace lidských práv z roku 1948, ke kterým se přihlásila i Vaše země.

Place, date (místo, datum)

Signature (podpis)

Jak jsme hospodařili v roce 2004

Raději bych napsal jak jste byli štědrí, což si uvědomujeme vždy, když já nebo moje žena ukládáme Vaše dary se slovy „zaplat Pán Bůh“ do kartotéky. Činíme tak skoro každý den. Napadá mne však

i něco jiného. Bůh Vás každým Vaším darem vzdaluje od nenasytného konzumu a přitahuje k sobě. Ale nyní pár čísel (vše v korunách, pokud není uvedeno jinak). Stav ke 3. lednu 2005.

Zbylo nám z roku 2003	230 946,72 + 93 USD + 82 Sk
Vaše dary v roce 2004	2 259 492,75
Celkem	2 490 439,47

Podpora projektů CSI

Dary do Súdánu	485 379,00
Dary do Indie (naše „adopce na dálku“).	695 207,00
Dary celkem	1 180 586,00

Náklady na zpravodaj KLN

Tisk KLN	201 078,20
Poštovné	116 299,60
Administrativní potřeby	8 952,00
Přímé náklady na zpravodaj celkem ...	326 329,80

Další náklady

Odměny	110 990,00
Cestovné	17 097,40
ZP,DKP, opravy	28 838,00
Telefon	14 170,00
Internet	5 070,00
Jiné	595,00
Bankovní poplatky	13 844,80
Další náklady celkem	190 605,20

Celkem jsme vydali **1 697 521,00**

Do letošního roku nám zbylo **792 918,47 + 93 USD + 82 Sk**

Komentář

Vaše štědré dary nám dovolily překročit plánovanou pomoc na humanitární účely. Ten opravdu štědrý (běžnou výší vašich darů jsme vloni překročili prakticky o milion korun) byl určen na náš projekt podpory salesiánských škol v indickém státě Manípur. Jelikož jsme přesvědčeni o racionálním využití těchto prostředků indickými salesiány, kde doposud působí i náš P. Jan Med, jsme rádi,

že jsme vloni mohli jejich péči o nejchudší štědřeji podpořit. Plánujeme také spolu s Telepace navštívit Otce Meda u příležitosti 75 let jeho práce pro nejchudší v Indii. Pro stát Manípur však platí mimořádné předpisy a není jasné, zda s Otcem Ryškou a kameramanem dostaneme viza. Z mimořádných nákladů je třeba zmínit nový počítač a tiskárnu. Staré zůstávají u pana Adamíka jako záloha.

V pátek, 18. února 2005, jsme se sešli na výroční schůzi představenstva CSI ČR. Bylo projednáno a schváleno hospodaření za rok 2004, tak jak je uvedeno, dohodli jsme postup naší činnosti v letošním roce. Především jsme měli radost z vykonané práce. Proti jiným organizacím, máme minimální náklady na činnost. Ta je prováděna převážně zdarma, což si zaslouhuje zvláštní uznání především těm, kteří ji vykonávají při svém zaměstnání nebo studiu. Finančně budeme i letos podporovat dva projekty CSI, salesiánské školy v Imphalu, v indickém státě Manipúr a oběti genocidy v Súdánu. Největší prostor však zůstává pro vaše modlitby a protesty formou posílání protestních lístků. Ty ukazují trýznitelům, že svět o jejich špinavostech ví a nazývá je správnými jmény. Především my, co si ještě dobře pamatujeme komunistické praktiky a utrpení našich pronásledovaných pro víru a jejich rodin, bychom měli být ostatním příkladem.

Jen malé odbočení. Výstižně nám napsala jedna dobroditelka, že poslední zdražení České pošty ji staví do pozice spíše podporovatelky ČP, což si nepřeje, než pronásledovaných. Má jistě pravdu. I v písmu jsme naváděni k „šikovnému“ chování v tomto

světě. Tak tedy, pokud posíláte menší dar několikrát do roka, zaveďte si doma CSI hrneček a pošlete peníze jen jednou za rok. Pokud je Vás ve farnosti více a znáte se, můžete poslat společně. Další možností je platit převodem z účtu. To však asi ti co účet mají, běžně využívají.

Píši tyto řádky na svátek apoštola Petra, skálu, na které založil Kristus svou Církev. Ne vždy mohli být křesťané tak vděční za svého papeže jako my za Jana Pavla. Proto žalm, který se dnes zpívá nám dává před oči Pastýře, který nás vodí po dobrých pastvinách a nic nám neschází. Těm statečným, na kterých ukazuje sílu své Církve, je jistě také dobrým pastýřem, jak jinak by unesli své utrpení. A nás napomíná: „Pamatujte na vězně, jako byste byli uvězněni s nimi; pamatujte na ty, kdo trpí, vždyť i vás může potkat utrpení.“ (Židům 13,3)

František Kopečný

Poděkování dárcům

Srdečné díky těm, kteří přispěli převodem z účtu dárců na účet Křesťanské mezinárodní solidarity v lednu:

Jména dárců jsou z důvodu ochrany soukromí na internetu skryta...

Děk také všem, kteří přispěli dary poštovními poukázkami nebo jinak:

Jména dárců jsou z důvodu ochrany soukromí na internetu skryta...

*Jména dárců jsou z důvodu ochrany
soukromí na internetu skryta...*

**Děkujeme i všem, kteří nechtějí být uvá-
děni nebo jejichž jména byla nečitelná
(38).**

křesťanská mezinárodní
solidarita
Předmostí - Náves 38
751 24 PŘEROV
CZECH REPUBLIC

O.P.

P.P.
708 03/2002
751 51 Přerov 1

Prosba

Dárci a příznivci, kteří posílají svůj peněžní dar poprvé, ať laskavě oznámí v dopise nebo na korespondenčním lístku svou adresu a své rodné číslo, které je třeba psát do rubriky V-symbol. Opakovaně nám toto oznamovat není třeba. Vedení CSI děkuje za porozumění.

Křesťanská mezinárodní solidarita (CSI) je dobrovolné neziskové sdružení lidí, kteří chtějí nenásilným způsobem diplomatickými prostředky pomáhat hájit právo na vyznání tak, jak je to vyhlášeno ve Všeobecné deklaraci lidských práv OSN, zvláště ve Článku 18.

Potřebné spojení na Křesťanskou mezinárodní solidaritu:

Křesťanská mezinárodní solidarita
Předmostí - Náves 38,
751 24 Přerov nebo:

F. Kopečný, U tenisu 27 750 02 Přerov

Tel: 581 203 438

e-mail: csi@csi-cr.cz

Internet: www.csi-cr.cz

Bankovní spojení:

ČSOB Československá obchodní banka
č.ú. **0278125043 / 0300**

Úkoly CSI mohou být:

- modlitba za pronásledované křesťany
- psaní protestních dopisů patřičným politikům a úřadům
- sbírání podpisů ve prospěch pronásledovaných
- psát dopisy věznům a jejich rodinám
- podle možnosti poskytovat hmotnou podporu jednotlivým případům
- působit na vládu a politiky, aby se Česká republika na mezinárodním poli zastávala pronásledovaných křesťanů
- přinášet zprávy v médiích o pronásledovaných křesťanech a o činnosti CSI
- organizovat prosebné společné modlitby
- finanční podpora

Přetisktextů tohoto zpravodaje je možný s udáním pramene. Vydává Křesťanská mezinárodní solidarita (CSI) jako zpravodaj pro vnitřní potřebu.

Za redakci a úpravu zpravodaje zodpovídají Ing. František Kopečný a Petr Matyáš.

MK ČR E 12619

Tisk EURO-PRINT Přerov s.r.o.

Podávání novinových zásilek povoleno Dohodou o podávání poštovních zásilek OBCHODNÍ PSA-NÍ č. 708 03/2002 ze dne 13. 12. 2001.